

VILÁGGÁ MENTEM

*egy játék nyulat varrt anyám
és meghalt aznap délután*

*a temetésre vittek el
civódtam: itt is sírni kell?*

*nagyapám ivott és dalolt
csizmaszárában bicska volt*

*siratta-fújta életét
ágrólszakadtak énekét*

*valaki sírt helyettem
mert én világgá mentem
futottam mint akit úznek
keserű füstje a tűznek*

*álmok mesék és látomások
ringattak vittek — lázadások
neveltek óvtak s szívemen
gyökeret vert a szerelem*

*hittem hogy meglelem
hold-arcú kedvesem*

SZÖKÉS

*Órizz meg engem
nyugalom
arcodat látni
akarom*

*az a fejkendő
nénike
nézi hogy más is
nézi-e*

*nem ül ágyánál
senki se
most szökik át a
semmibe*

OLÁH JÁNOS

KATONÁK

*Fiatal fűzfák és régi facsonkok vázai őrzik a rétet,
mint amikor a végső győzelemben leomolnak a várak.*

*Keserű szájjal szélednek szét a győztes katonák,
s kóborolnak zsold nélkül, idegen sátrak alatt.*

*Én nem hagyhatom el már bármily iszonyú vágtaival
[se e földet.*

Ideláncoltak a fehér por, az alkonyi felhők meg a falvak.

*Emlékeim férfias büszkesége előtt
megroppan a háborús paripák rohanása,
belemarkol hajamba a szél.*

*Felhők nyájai ballagnak az égen, nomád szívemet
megvadítja minden tavasz:
a furcsa föld, a vakító napok.*

*A béke iszonyú pillanata ez: feledjétek el a győzelem
[mámorát.*

KÖVEK

*Kövek. Lépcsők szűk fordulói.
Kopott kövek cselédei.
Ruhájukat szél emeli.
Ők jönnek, útjaink tudói.*

*Örök fordulók régimódi
rácsa közt léptük csöndje hí,
búza kökemény szemei,
és hajukban a szél rugói.*

*Jönnek földet söprő ruhában
— súlyos alakjuk csavarog
rött árnyékok rács-lugasában —*

*mezítláb, fáradtan, gyalog.
Rabságuk mosolyát kívántam
szabadnak, ők meg szótlanak.*

TAMÁS MENYHÉRT

NÉGYSOROSAK

AGSÍP

*Ágsíp
halk dallama szól;
gyermekkorom játszik —
előtipeg a füzesek alól.*

ÉGŐ CSIPKEBOKROK

*Égő csipkebokrok,
hová iramodtok?
Itt hagyatok engem
dérrel a szívemben!*

UGRASSZ ÉS KITÁROD

*Ugrassz és kitárod
ablaknyi világod —
kinn, a fákon ágat metsz a fény,
lezuhan róluk egy artista-remény!*

NYUGALOM

*Csendjükbe mélyednek mind a tárgyak,
hallgatásukhoz igazodik a lélek,
dolgaim magukba feledkeznek —
bölcességükkel beszélek.*